

Arrest

nr. 226 060 van 12 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DETHEUX
Amazonestraat 37
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 maart 2019 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. ISHAQUE *loco* advocaat A. DETHEUX en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 14 oktober 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 20 april 2018.

1.2. Op 24 januari 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 25 januari 2019 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die verklaart over de Marokkaanse nationaliteit te beschikken, bent een Arabier en moslim, afkomstig van Silha in Tanger. De laatste twee jaar voor uw vertrek uit Marokko woonde u in Tanger-stad.

U stelt dat u homoseksueel bent. Op 26 september 2008 kreeg u een relatie met een zekere M. Z., voor wie u het ouderlijk huis in Silha verliet en naar Tanger-stad verhuisde. Jullie woonden er samen in het appartement van M. en u werkte er als kapper. Uw officieel adres bleef wel bij uw ouders staan. M. was zelf ook uit jullie wijk in Silha afkomstig. Uw familie dacht dat u omwille van uw werk bij een vriend ging logeren, die u zelf 'R.' noemde. Jullie beider families hadden geen weet van jullie liefdesrelatie.

In 2011 zou jullie relatie zijn opgemerkt door jullie overbuurvrouw én eigenares van het appartement. Deze dame, Z., woonde recht tegenover jullie, aan de overkant van de patio van het gebouw. Op een gegeven moment lagen u en M. samen in bed en moet Z. dit hebben opgemerkt. Jullie waren immers vergeten de gordijnen te sluiten. Z. kende de familie van M. en zou hen onmiddellijk op de hoogte hebben gebracht van wat zij had gezien. U ging op datzelfde moment boodschappen doen. Terwijl u van huis was, werd M. bont en blauw geslagen door zijn eigen familie, nl. zijn 3 broers en één schoonbroer. M. zou uiteindelijk zijn geholpen door de burens die zijn geschreeuw hadden gehoord en ter hulp schoten. M. vluchtte naar een nabijgelegen hotel van waaruit hij u telefonisch verwittigde niet naar jullie flat terug te keren. U ging hem opzoeken in het hotel maar had geen identiteitsstukken bij zich. U contacteerde uw jongste broer Mo. die vanuit Silha naar Tanger kwam om u de nodige stukken te bezorgen. In de hotelkamer bleek M.'s gezicht helemaal geschonden te zijn. Vanuit de kamer konden jullie zien dat twee van zijn broers bij een rotonde de wacht hielden. Jullie konden niet anders dan daar de nacht door te brengen. De volgende ochtend zijn jullie er toch vertrokken omdat bleek dat 2 mannen bij de hotelreceptie naar jullie hadden geïnformeerd. Jullie namen een taxi naar Venidar, de grens tussen Marokko en Ceuta. Omdat M. zelf geen paspoort bij zich had moesten jullie er van elkaar afscheid nemen. M. had er contacten bij de Douane die voor een vals visum in uw paspoort zorgde. Enkele dagen later, op 1 oktober 2011, was deze formaliteit geregeld en had u een vals visum waarmee u terstond met de boot naar Spanje (Malaga) reisde. Omdat M. zeker twee maanden op een paspoort moest wachten kon hij niet met u meereizen en keerde hij terug naar een naburig dorp van Silha. Vanuit Spanje contacteerde u M., maar die liet u weten dat het beter was alle contact te verbreken omdat hij vreesde dat er een aanklacht tegen jullie beiden zou worden ingediend en men naar u op zoek zou gaan.

In Spanje verbleef u eerst twee weken bij uw tante in Estepona. Maar omdat u vreesde dat zij vroeg of laat de reden voor uw vertrek uit Marokko te weten zou komen, reisde u vervolgens met de bus naar België. Na uw vertrek uit Marokko zouden de broers van M. uw familie verschillende keren hebben aangevallen en lastig gevallen. Bijvoorbeeld op 16 oktober 2012 werd uw vader dusdanig geslagen door de oudste broer van M. dat hij voor verzorging naar het hospitaal moest gaan. Een gelijkaardig incident vond plaats in december 2012. De familie van M. geeft u er de schuld van dat hun naam is besmeurd en onteerd. M.'s vader zou - zogezegd door die ganse situatie - aan één kant verlamd zijn geraakt, wat u en uw familie wordt aangewreven.

Eind januari 2018 zou de vader van M. zijn overleden. Ter gelegenheid van de rit op de 40e dag na overlijden zou uw moeder haar medeleven zijn gaan betuigen bij de weduwe en zonen. Zij zou zijn uitgescholden en publiekelijk vernederd. Na deze gebeurtenis zou u aan uw vrienden in België raad hebben gevraagd wat u kon doen en zij zouden u hebben aangeraden om naar de Dienst Vreemdelingenzaken te stappen en aldaar een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat deed u effectief op 20 april 2018.

U geeft aan dat u, nog vóór de problemen met M. zich voordeden, regelmatig werd uitgescholden en zelfs geslagen door lokale jongeren te Silha. U kan immers niet verbergen dat u homoseksueel bent en heeft een vrouwelijke manier van stappen en handelen. Dit viel op en werd tegen u gebruikt. Uw moeder was op de hoogte van uw geaardheid, uw oudste broer Y. kwam het uiteindelijk ook te weten en verhuisde om die reden. Hij werd te vaak op uw gedrag aangesproken. Uw vader kon uw geaardheid evenmin aanvaarden en gebod u eind 2017 het ouderlijk huis te verlaten.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende stukken neer: nl. 2 originele paspoorten, kopieën van uw identiteitskaart, uw diploma en een attest van het Rainbow House, alsook het dossier voor een aanvraag om in België met uw (toenmalige) vriend te kunnen huwen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend. Uw relaas betreffende uw 'betrapping' met M. en alle daaruit voortvloeiende problemen, overtuigt hoegenaamd niet. En dit om volgende redenen.

Vooreerst dient te worden gewezen op jullie wel zeer onvoorzichtige gedrag in het appartement waar jullie werden opgemerkt door de buurvrouw en eigenares op het moment dat jullie samen het bed deelden. Aangezien jullie op dat moment al ruim twee jaar samenwoonden, geeft dit aan dat jullie voorheen steeds bewust waren van het feit dat jullie zich, als liefdespartners, discreet dienden te gedragen. Dat dan plots op een gegeven moment de buurvrouw, van wie jullie wisten dat zij een oogje in het zeil hield en vanuit haar woonst ook rechtstreeks inkijk had in jullie appartement, jullie samen in bed kon zien liggen, is weinig aannemelijk te noemen. U hiermee geconfronteerd, geeft u aan dat jullie waren vergeten de gordijnen te sluiten. Een dergelijke vergetelheid, die jullie duur te staan kwam, kan moeilijk worden geloofd in de door u geschetste omstandigheden. U kan zelf ook geen uitleg geven waarom jullie dusdanig nalatig zijn geweest op dat moment en jullie buurvrouw alles kon gadeslaan (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8). Te meer u wist dat zij de familie van M. goede kende en aldus de mogelijkheid bestond dat ze één en ander zou kunnen doorbrieven, met alle gevolgen vandie (CGVS, p. 5-6).

Vervolgens is het zeer opmerkelijk dat de familie van M. van in den beginne door had dat u de vriend was van hun zoon/broer M.. Hoe zij dit wisten is totaal onduidelijk. M. had nooit iets over een homoseksuele relatie verteld en was aangevallen door zijn broers op een moment dat u, zijn geliefde, het appartement al had verlaten. M. zou uw identiteit ook niet hebben prijsgegeven. Bovendien woonde M. al geruime tijd in Tanger en stelt zich de vraag waarom zijn familie, zonder enige verdere informatie, zou hebben verondersteld dat een buurman uit Silha de geliefde was van M.. Ook uw eigen familie was niet op de hoogte van uw relatie met een jongen uit de buurt. U had enkel aangegeven in Tanger met een vriend 'R.' een woonst te delen en M. had naar zijn familie toe hetzelfde gezegd (CGVS, p. 5 en 7). Zijn familie kwam hem ook nooit bezoeken in Tanger (CGVS, p. 12). Op een bepaald moment insinueert u dat misschien uw eigen familie dit kenbaar heeft gemaakt, maar ook deze veronderstelling is volledig uit de lucht gegrepen. Uw familie wist niks af van uw relatie met M. en zou hun eigen zoon bovendien niet in gevaar brengen (CGVS, p. 7). Met andere woorden, niemand in Silha was op de hoogte dat u en M. geliefden waren. Alhoewel u volhoudt dat M.'s familie het in hoofdzaak op u en op uw familie heeft gemunt, kan u niet uitleggen hoe zij dan bij u zijn terecht gekomen als zijnde de minnaar van M.. U kan hiervoor geen enkele verklaring geven (CGVS, p. 7).

In dezelfde context is het evenzeer frappant dat M., die eerst in elkaar werd geslagen door zijn broers en schoonbroer, net diegene was die besloot dat u eerst het land moest verlaten en hijzelf na een kort verblijf in Venidar besloot terug te keren naar Tanger, zij het naar een buurdorp van Silha. Indien hij werkelijk een dergelijke vrees koesterde voor zijn eigen familie, is het onbegrijpelijk dat hij nog een tijdje in de buurt bleef wonen, alvorens uiteindelijk naar de Verenigde Arabische Emiraten te migreren. U stelt dat hij in eerste instantie bezorgd was om u en hij u het land wou uitkrijgen. Deze redenering houdt geen steek (CGVS, p. 6-7). Immers, zoals hierboven al uiteengezet maakt u niet aannemelijk hoe jullie belagers op de hoogte van de identiteit van M.'s geliefde konden zijn en was het aldus in eerste instantie de veiligheid van M. die in het gedrang kwam, aangezien hij al een keer hardhandig was aangepakt door zijn familie (CGVS, p. 6). Toch was het net hij die nog een tijdlang in Marokko bleef, zelfs in een naburig dorp, terwijl u - de persoon wiens identiteit niet was gekend - op de vlucht sloeg

(CGVS, p. 7). Dit alles slaat nergens op en laat ernstig vermoeden dat andere motieven aan de grondslag lagen van uw vertrek uit Marokko.

In het verlengde hiervan geeft u aan dat M. binnen zijn familie wél de steun kreeg van zijn zus Ha.. Zij zou niet alleen het beëindigen van jullie huurcontract met de eigenares van het appartement, Z., hebben geregeld, maar zou bovenal haar broer M. hebben geholpen een onderkomen te krijgen in het naburige Lahache waar zij vrienden had wonen (CGVS, pp. 6-7-8). U erop gewezen dat het toch niet evident is dat Ha. M. in bescherming nam, zeker gelet op het feit dat haar eigen echtgenoot betrokken was bij de aanval op M., komt u niet verder dan te stellen dat zij als zus 'verplicht' is haar broer te beschermen. Op deze manier gaat u echter wel voorbij aan het gegeven dat zij, door de kant van M. te kiezen, dan wel regelrecht in ging tegen haar andere drie broers en haar eigen echtgenoot. Hiervoor heeft u echter wel een - overigens bizarre - uitleg, nl. dat zij vreesde dat haar broers M. zouden doden waardoor deze dan weer in de gevangenis zouden belanden en/of bloedgeld moeten betalen, wat ze wou vermijden. Deze uitleg is wel vergezocht, te meer Ha. zich door haar houding de woede van haar ganse familie - haar ouders, broers en echtgenoot - op zich zou halen. Mocht ook maar uitlekken dat zij M. met verschillende zaken had geholpen (het opzeggen en regelen van het huurcontract in Tanger, het vinden van een nieuw onderkomen, het wijs maken van de familie dat M. al naar Spanje was, etc, CGVS, p. 8) dan zou zij evenzeer een groot gevaar kunnen lopen. Uw uitleg dat zij dit enkel deed omdat ze zich 'verplicht' voelde haar broer M. te helpen is te kort door de bocht en is niet plausibel, gelet op de risico's die ze daarbij zelf zou hebben genomen. In hetzelfde verband is het ook zeer opmerkelijk dat u er niet in slaagt om de naam van haar echtgenoot, de schoonbroer van M. - een persoon die u eveneens te vrezen had -, te geven (CGVS, p. 9).

Wat de oprechtheid van uw relaas verder onderuit haalt is het gegeven dat u en M. - nochtans geliefden die door een plots incident uit elkaar werden gerukt - nadien geen contact meer met elkaar hebben gezocht. Zoals al eerder aangestipt vergezelde M. u kort na de aanval tot in Venidor, maar scheidden jullie wegen aldaar zonder nadien - met uitzondering van een kort telefoontje vanuit Spanje - nog met elkaar in contact te treden. Aangezien u verklaarde dat M. uw grote liefde was en uw leven door dit incident een heel andere wending nam, doet het de wenkbrauwen fronsen dat jullie net van dan af alle banden hebben doorgesneden. Dat M. u, na uw vertrek naar Spanje, niet meer wou contacteren omdat hij u niet in gevaar wou brengen valt helemaal niet te rijmen met M.'s eigen gedrag, nl. waarbij hij in de buurt van Silha en zijn familie nog een tijdje woonachtig bleef (CGVS, pp. 7-8). Dit laatste was een pak roekelozier dan het gegeven dat hij nog contact met u zou opnemen. Jullie redenering dat, mocht M. u in Europa contacteren, dit als gevolg zou kunnen hebben dat zijn familie naar Europa zou komen om u te zoeken, lijkt echt wel vergezocht - zoals hierboven ook al werd uiteengezet. De vraag dringt zich op waarom u en M. bijvoorbeeld geen afspraken hadden kunnen maken om elkaar weer te zien op een veilige plaats, in Marokko of daarbuiten. Zelfs aangenomen dat M. niet onmiddellijk met u naar Spanje kon meereizen, nl. hij moest nog een aanvraag indienen voor het bekomen van een internationaal paspoort, konden jullie nog altijd getracht hebben elkaar terug te zien op een later tijdstip in Spanje en daar op hem te wachten. Integendeel, u besloot na twee weken Spanje al te verlaten en M. besloot na een verblijf in Lahache naar de Verenigde Arabische Emiraten te vertrekken. Dat laatste heeft u 'via via' vernomen, u en M. zouden elkaar na uw vertrek nooit meer hebben gesproken. U voegde er nog aan toe dat M. zijn telefoonnummer veranderde, jullie uit veiligheid geen nummers uitwisselden en u zijn nummer dus ook niet kende (CGVS, 9). Er zijn heden ten dage nochtans vele andere manieren om met elkaar in contact te treden en te communiceren, mochten jullie dit werkelijk hebben gewild. Deze gang van zaken is weinig aannemelijk voor een koppel dat zo verliefd was maar onverwachts in de problemen kwam (CGVS, p. 10-11).

Te meer eveneens uit uw verklaringen blijkt dat M. in uw afwezigheid vanuit de VAE, in de loop van 2017, moet zijn teruggekeerd naar Silha. U vernam via uw broer dat hij er werd gezien. U denkt dat zijn zus heeft geprobeerd een ontmoeting te regelen tussen haar broer en hun toen al ziekelijke vader in de hoop dat deze laatste M., nog voor hij zou komen te overlijden, vergeving zou schenken (CGVS, p. 11). Alleen al het feit dat M. het wel aandurfde terug te keren naar Silha - ook al zou de verzoeningspoging volgens u geen succes hebben gehad - toont aan dat het risico voor hem, zowel als voor u dan toch wel miniem is. Uit niets blijkt dat M. in die periode iets zou zijn overkomen. Bovendien doet het nogmaals de vraag rijzen waarom M., indien hij kan terugkeren naar Marokko, dan toch geen contact opneemt met u. Niet alleen doet dit andermaal afbreuk aan de oprechtheid van uw relaas, het doet andermaal vermoeden dat de relatie tussen u en M. - aangenomen dat jullie een koppel waren - om andere redenen is fout gelopen dan het zogenaamde incident in jullie appartement. Opnieuw kan hierdoor worden getwijfeld aan de echte reden van uw vertrek uit Marokko.

Wat uw vrees betreft om als homoseksueel problemen te kennen in Marokko, niet alleen met de familie van M. maar ook met anderen, is de vaststelling dat u na aankomst in België maar liefst bijna zeven jaar wachtte alvorens uw vrees kenbaar te maken en een verzoek om internationale bescherming in te dienen, wel zeer contradictorisch. U vertrok vanuit Ceuta op 1 oktober 2011 en diende in België uw verzoek in april 2018 in. U hierop gewezen, kan uw uitleg absoluut niet volstaan. U stelt dat niemand in België u ooit heeft gewezen op de mogelijkheid om asiel aan te vragen. Pas toen de vader van M. - wiens naam u overigens niet kent behalve zijn aanspreektitel 'Haj.' - in januari 2018 overleed en uw moeder bij het afscheid dusdanig slecht werd behandeld, zou u de raad hebben gekregen zich naar de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) te begeven (CGVS, p. 10-11). Dat u dan uiteindelijk na bijna 7 jaar besliste om toch een verzoek in te dienen, en dit vooral 'getriggerd' door de manier waarop uw moeder in Marokko werd behandeld en niet door uw eigen situatie, raakt kant noch wal. Bovendien kan de uitleg moeilijk worden aanvaard dat u niet eerder wist wat te doen aangezien u in 2016 wel de weg vond naar de Belgische instanties om een huwelijk met uw toenmalige Pakistaanse vriend te regelen en hiertoe zelfs een gans dossier liet samenstellen (waarvan een kopie door u werd neergelegd op het CGVS, én zie ook CGVS, p. 12). Daarenboven heeft u evenmin in Spanje, toen u er aankwam kort na de aanval op M., de nood gevoeld om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Al deze elementen zijn niet verenigbaar met uw beweerde vrees voor vervolging omwille van homoseksualiteit. Integendeel, zij doen in ernstige mate afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Volledigheidshalve dient toch ook nog te worden gewezen op een flagrante tegenspraak met uw verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, dd. 8 juni 2018, vraag 5). Zo verklaarde u bij de DVZ dat de familie van M. reeds in 2009 op de hoogte kwam van jullie relatie, en dat jullie daarom als koppel naar Tanger moesten verhuizen. Dit terwijl u op het CGVS duidelijk stelde dat zij geen weet hadden van jullie relatie tot op het moment dat jullie in 2011 werden betrapt door de verhuurster van jullie appartement in Tanger (CGVS, p. 5). Bij de DVZ maakte u zelfs gewag van het bestaan van een seksvideo, opgenomen door Z., die bij de familie van M. zou zijn beland, terwijl u op het CGVS met geen woord hierover repte. U stelde wel dat de broers van M. zouden hebben gezegd dat ze over 'bewijs' beschikten aangaande zijn homoseksuele relatie maar u kon niet preciseren wat dit 'bewijs' dan juist inhield (CGVS, p. 5).

Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen kan het CGVS onvoldoende geloof hechten aan de door u voorgehouden problemen omwille van uw homoseksualiteit.

Bovendien moet opgemerkt dat, mocht u zich werkelijk in uw dorp geviseerd voelen omwille van uw geaardheid en vrouwelijke manier van handelen, dat u hieraan kan verhelpen door zich elders, buiten het dorp of buiten uw regio te vestigen. Dit blijkt ook zo uit de periode dat u in Tanger-stad verbleef. U kende er geen problemen en werd er met rust gelaten. Zelf zegt u dat dit geen optie is omdat u vreest dat de familie van M. u werkelijk overal zou kunnen vinden. Echter, aangezien uw problemen met deze familie elke geloofwaardigheid ontberen, kan deze uitleg niet worden aanvaard (CGVS, p. 12). Bovendien blijkt uit uw relaas dat u steeds hebt kunnen rekenen op de steun van uw familie. Ook al kenden zij problemen omwille van uw geaardheid en verliet één van uw broers daarom het ouderlijk huis, uit niets blijkt dat u niet meer op hun hulp kon rekenen en dit ook niet zou kunnen doen in de toekomst (CGVS, p.9). Alhoewel u op een bepaald moment stelt dat uw vader u in 2007 heeft geboden het ouderlijk huis te verlaten, blijkt uit niets dat hij u een kwaad hart toedraagt (CGVS, p. 8). U heeft met uw familie trouwens nog regelmatig contact en stuurt vanuit België zelfs geld op om uw vader de nodige verzorging in het ziekenhuis te kunnen bieden (CGVS, p. 9).

Tenslotte wenst het CGVS ook op te merken dat alhoewel uw homoseksuele geaardheid niet in twijfel wordt getrokken, dit op zich geen voldoende reden is om gewag te maken van een gegronde en systematische vrees voor vervolging. Zo blijkt uit uw verhaal dat u omwille van uw homoseksualiteit nooit noemenswaardige problemen heeft gekend met de Marokkaanse autoriteiten. U stelt dat in Marokko iemand tot drie jaar gevangenisstraf kan krijgen wanneer deze op homoseksuele daden wordt betrapt, maar uit uw individueel relaas blijkt dat u nooit eerder in aanraking bent gekomen met uw autoriteiten, ook nooit door hen bent geïnterpelleerd hierover. Er is momenteel ook geen reden om aan te nemen dat dit in de toekomst wel zo zou zijn (CGVS, p.12). Na het zogenaamde incident met M. vreesden jullie dat er een aanklacht tegen jullie zou komen, maar ook dit bleek niet het geval te zijn. Er is geen aanklacht tegen u en op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud maakt u zelf gewag van een persoonsgerichte vrees voor vervolging ten aanzien van uw overheid (CGVS, p. 9). Meer zelfs, op 12 november 2012, toen u reeds in België vertoefde, nam u contact op met uw eigen ambassade voor het verkrijgen van een nieuw paspoort. Deze démarche op zich wijst duidelijk op een gebrek aan vrees in uw hoofde (CGVS, p. 5).

De door u neergelegde stukken vermogen evenmin bovenstaande appreciatie in positieve zin te wijzigen. Uw beide paspoorten (waarvan één met vals visum) en de kopie van uw identiteitskaart tonen uw persoonsgegevens aan dewelke niet in twijfel worden getrokken. De documenten van het Rainbow House moeten aantonen dat u homo bent, maar ook dit element stelt het CGVS niet ter discussie. Het dossier om in 2016 in het huwelijk te kunnen treden met uw toenmalige vriend H. K. voegt evenmin extra elementen toe, integendeel, het toont net aan dat u wel de nodige informatie en/of kennis had om één en ander in België administratief te regelen. Uw laattijdig verzoek om internationale bescherming is hierdoor des te frappanter.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 4.3 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: KB CGVS), van “*de verplichting van de administratieve overheid om het geheel van de voorgebrachte elementen in overweging te nemen*”, van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het beginsel van zorgvuldigheid, alsook op een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgend nieuw stuk: het artikel “*Homosexuality Convictions Upheld*” van Human Rights Watch van 8 juli 2014 (stuk 2).

Op 1 april 2019 laat verwerende partij aan de Raad een nota met opmerkingen geworden met volgend nieuw stuk: de COI Focus “*Maroc. L’homosexualité*” van 13 februari 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel

aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan de familie van zijn intussen ex-partner M. te vrezen nadat zij hun homoseksuele relatie op het spoor waren gekomen. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers concrete vluchtaanleiding, meer bepaald de 'betrapping' door Z. van verzoeker met M. vermits (1) het door verzoeker geschetste onvoorzichtig gedrag niet aannemelijk is in de door hem geschetste omstandigheden, (2) verzoekers verklaringen over wanneer en hoe de familie van M. door had dat verzoeker de vriend was van M. niet geloofwaardig zijn, (3) het niet aannemelijk is dat M. – die nochtans eerst in elkaar werd geslagen – degene is die nog een tijdje in de buurt bleef wonen alvorens naar de Verenigde Arabische Emiraten te migreren, (4) verzoekers verklaringen over de steun die M. zou hebben gekregen van zijn zus Ha. niet geloofwaardig zijn, (5) de door verzoeker geschetste gang van zaken – waarbij alle contact met M. verbroken zou zijn – niet aannemelijk is voor een koppel dat zo verliefd was, maar onverwachts in de problemen kwam, (6) de vaststelling dat M. in de loop van 2017 naar Silha is teruggekeerd erop wijst dat het risico voor hem, zowel als voor verzoeker miniem is; (ii) verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming in ernstige mate afbreuk doet aan de door hem beweerde vrees voor vervolging omwille van zijn homoseksualiteit; (iii) verzoekers opeenvolgende verklaringen over de kern van zijn vluchtrelaas incoherent zijn met betrekking tot het ogenblik waarop de familie van M. weet kreeg van hun relatie, alsook over het al dan niet bestaan van een seksvideo; (iv) mocht verzoeker zich daadwerkelijk in zijn dorp geïsoleerd voelen omwille van zijn geaardheid en vrouwelijke manier van handelen, hij zich buiten zijn dorp of regio kan vestigen, hetgeen ook blijkt uit het feit dat hij in Tangerstad verbleef zonder er geloofwaardige problemen te hebben gekend; (v) hoewel verzoekers homoseksuele geaardheid niet in twijfel wordt getrokken, dit op zich geen voldoende reden is om gewag te maken van een gegronde en systematische vrees en (vi) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

De Raad stelt vooreerst vast dat uit lezing van de stukken van het administratief dossier kan worden besloten dat verzoeker *prima facie* aannemelijke verklaringen aflegde met betrekking tot de ontdekking en beleving van zijn voorgehouden homoseksualiteit in de context van de homofobe Marokkaanse samenleving. De Raad volgt de commissaris-generaal dan ook waar hij in de bestreden beslissing stelt dat verzoekers homoseksuele geaardheid niet wordt betwijfeld. Bijgevolg kan ook worden aangenomen dat verzoeker, gelet op zijn niet-betwiste geaardheid, in Marokko homoseksuele relaties heeft onderhouden.

Evenwel kunnen de door verzoeker aangehaald feiten (verzoeker vreest de familie van zijn ex-partner nadat zij betrapt waren door de eigenares van het appartement waar zij woonden omdat zij vergeten waren de gordijnen te sluiten) niet overtuigen. Nog daargelaten de overige door de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, niet op afdoende wijze weerlegd door verzoeker, wachtte verzoeker na zijn aankomst in België nog zeven jaar alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dit ondanks het feit dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde naar België te zijn gekomen omdat homoseksuelen hier beschermd worden (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 13 november 2018, administratief dossier, stuk 7, p. 4). Verzoekers talmen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen relatieveert dan ook op ernstige wijze de door hem aangehaalde vrees voor vervolging. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient en zich zo grondig mogelijk informeert over de te ondernemen stappen hiervoor.

Bovenstaande vaststellingen doen evenwel geen afbreuk aan de informatie bijgebracht door de verwerende partij waaruit blijkt dat homoseksuele personen in Marokko te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld en dat de LGBT-gemeenschap zich in Marokko in een precaire situatie bevindt. De verwerende partij steunt zich hiervoor op de COI Focus "*Maroc. L'homosexuatié*" van 13 februari 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 4) waaruit eveneens blijkt dat

homoseksuele relaties strafbaar worden gesteld door artikel 489 van de Marokkaanse Strafwetgeving met gevangenisstraffen van 6 maanden tot 3 jaar en geldboetes van 200 tot 1000 dirhams. Bovendien blijkt uit diezelfde informatie en uit het aan het verzoekschrift gevoegde rapport "*Marocco: Homosexuality Convictions Upheld*" van Human Rights Watch van 8 juli 2014 (verzoekschrift, stuk 2) dat de strafbaarstelling daadwerkelijk wordt toegepast. Zo wordt in de COI Focus "*Maroc. L'homosexualité*" van 13 februari 2015 gesteld dat gedurende de jaren 2013 en 2014 een twintigtal zaken voor de rechtbank werden gebracht op basis van artikel 489 van de Marokkaanse strafwetgeving die allen hebben geleid tot veroordelingen.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in de gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/12 in zijn arrest van 7 november 2013 dat de enkele strafbaarstelling van homoseksuele handelingen als zodanig geen daad van vervolging vormt maar dat een gevangenisstraf voor homoseksuele handelingen die daadwerkelijk wordt toegepast in het land van herkomst, moet worden geacht een onevenredige of discriminerende bestraffing en dus een daad van vervolging te vormen. Dienvolgens overweegt het Hof van Justitie dat wanneer een verzoeker om internationale bescherming aanvoert dat in zijn land van herkomst regelgeving bestaat die homoseksuele handelingen strafbaar stelt, het aan de nationale autoriteiten toekomt om alle relevante feiten in verband met dat land van herkomst te onderzoeken, daaronder begrepen de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. In het kader van dat onderzoek staat het aan de nationale autoriteiten om met name te bepalen of in het land van herkomst van de verzoeker om internationale bescherming de gevangenisstraf waarin deze regelgeving voorziet in de praktijk wordt toegepast (r.o. 58-59).

Uit de gerapporteerde periode van de door de verwerende partij bijgebrachte informatie blijkt dat er in Marokko tussen mei 2013 en oktober 2014 een twintigtal zaken voor de rechtbank zijn gebracht die allen tot veroordelingen hebben geleid. De verzoekende partij brengt bovendien een document bij waaruit blijkt dat een veroordeling op grond van artikel 489 van het Marokkaanse Strafwetboek in eerste aanleg ondertussen bevestigd werd door het Hof van Beroep van Beni Mellal.

Met betrekking tot de strafbaarstelling van homoseksuele handelingen in Marokko beperkt de commissaris-generaal zich evenwel tot het vaststellen dat verzoeker hier daadwerkelijk over bevraagd werd tijdens zijn persoonlijk onderhoud en dat deze zijn vrees bij terugkeer naar Marokko bijna uitsluitend koppelt aan de niet overtuigende vluchtmotieven.

De verzoekende partij kan dan ook gevolgd worden waar zij betoogt: "*De bestreden beslissing schiet in haar motivering tekort daar zij de aangehaalde vrees niet heeft geplaatst binnen de context van de strafbaarstelling van homoseksuele handelingen in Marokko en de bijbehorende onmogelijkheid voor verzoeker om zich te wenden tot dezelfde overheid wanneer hij slachtoffer wordt van bedreigingen of geweld, net vanwege zijn seksuele gerichtheid.*"

Indien de feiten aan de basis van verzoekers aangevoerde vrees voor vervolging niet kunnen overtuigen gelet onder meer op het feit dat verzoeker zeven jaar wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen mag van de commissaris-generaal verwacht worden dat hij het reëel risico op ernstige schade zou onderzocht hebben binnen de context van de strafbaarstelling van homoseksuele handelingen in Marokko, *quod non*. De Raad merkt in dit verband ook nog op dat de informatie uit het rechtsplegingsdossier niet actueel is, aangezien zij dateert van 13 februari 2015, en de rapporteringsperiode niet verder dan 2014 loopt.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 januari 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER